

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 436/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Futej & Partners, s. r. o., Radlinského 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Daniel Futej, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 140/2016 z 22. marca 2017 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 584/2014 z 23. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júna 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 140/2016 z 22. marca 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“)

a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 584/2014 z 23. marca 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom č. k. 8 C 24/2012-209 zo 6. mája 2014 zamietol návrh, ktorým sa sťažovateľ ako navrhovateľ domáhal proti Slovenskej republike, zastúpenej Národnou bankou Slovenska (ďalej len „NBS“), ako odporkyni zaplata sumy 46 470,59 € s prísl. predstavujúcej náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom odporkyne pri vykonávaní bankového dohľadu nad činnosťou PODIELOVÉHO DRUŽSTVA SLOVENSKEJ INVESTÍCIE (ďalej len „PDSI“ alebo „družstvo“) a obchodníka s cennými papiermi CAPITAL INVEST, o. c. p., a. s. (ďalej len „obchodník s cennými papiermi“). Sťažovateľ svoj návrh odvodzoval zo skutočnosti, že v máji 2010 sa dozvedel, že obchodník s cennými papiermi s družstvom k 30. 4. 2010 skončil činnosť, že tento družstvu neodovzdal žiadne portfólio ani zverenú peňažnú prostriedky a že z tohto dôvodu družstvo nemá prostriedky na výplatu sťažovateľom zverených prostriedkov družstvu vrátane ich zhodnotenia. Sťažovateľ uvádzal, že peňažné prostriedky do družstva vkladal výhradne a len z dôvodu, že sa spoľahol na to, že družstvo a aj obchodník s cennými papiermi sú subjekty, nad ktorými je vykonávaný dohľad NBS, a teda že bude zabezpečené ich riadne fungovanie, a tým budú nielen ochránené jeho peňažné prostriedky, ale aj budú zhodnotené v garantovanej výške.

2.1 Proti prvostupňovému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil prvostupňový rozsudok a v odôvodnení v úvode uviedol:

„Odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie, správne vec právne posúdil a správny je aj záver súdu prvého stupňa, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup zo strany Národnej banky Slovenska pri vykonávaní dohľadu nad činnosťou družstva.“

Zákon č. 514/2003 Z. z. definuje nesprávny úradný postup v ustanovení § 9 ods. 1 druhá veta tak, že okrem iného sa zaň považuje porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.“

Krajský súd následne prezentoval teoretické východiská posudzovania nesprávneho úradného postupu a odkázal na relevantnú judikatúru v tejto oblasti. Následne krajský súd pokračoval:

„Pokiaľ sa týka nesprávneho úradného postupu odporcu, ktoré spočíva v prijatí nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu potom, ako odporca zistil pochybenie obchodníka s cennými papiermi pri činnosti voči družstvu, odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa a v tomto smere poukazuje na jeho dostatočné odôvodnenie.

K ďalšej námietke navrhovateľa, týkajúcej sa procesného pochybenia súdu prvého stupňa v tom zmysle, že súd prvého stupňa na pojednávaní nevykonal riadne v zákonom stanovenom rozsahu dokazovanie listinnými dôkazmi, odvolací súd uvádza, že z obsahu zápisnice zo dňa 06.05.2014 vyplýva, že účastníci boli súdom riadne oboznámení s obsahom predložených listinných dôkazov. Z obsahu predmetnej zápisnice jednoznačne vyplýva, že súd oboznámil obsah spisu ako aj listinné dôkazy predložené účastníkmi konania tak navrhovateľom ako aj odporcom.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto podľa odvolacieho súdu odvolacia námietka navrhovateľa v tejto veci neobstoí.

Rozsudok súdu prvého stupňa je v jeho napadnutej časti, ktorou bol zamietnutý návrh navrhovateľa o náhradu škody vecne správny a preto ho odvolací súd v tejto časti s poukazom na ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.“

2.2 Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, pričom namietal prítomnosť dovolacieho dôvodu podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). O dovolaní rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie odmietol, a to s tým záverom, že *„najvyšší súd poukazuje na prijaté zjednocujúce stanovisko, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016, nakoľko dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov*

potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu... Pokiaľ žalobca namietal, že postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). ... Nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania, ktorá bola uvedená v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 alebo § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.“.

3. Podľa sťažovateľa napadnutý rozsudok krajského súdu je postavený na právnych a skutkových záveroch, ktoré sú podľa jeho názoru zjavne nepodložené a arbitrárne, a preto z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a tieto je potrebné ústavným súdom preskúmať. Nápravou napadnutého rozsudku krajského súdu sa najvyšší súd podľa mienky sťažovateľa odmietol zaoberať, keď vyhodnotil dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu ako neprijateľné. Zo strany najvyššieho súdu a krajského súdu tak podľa názoru sťažovateľa nebol rešpektovaný ústavný príkaz minimalizovať formalistický výklad práva. Konkrétne podľa sťažovateľa ide o nasledujúce závery:

- (i) limitácia dohľadu zo strany NBS a jej postup v medziach zákona a ústavy,
- (ii) zodpovednosť štátu nemôže nahrádzať primárnu zodpovednosť obchodníka s cennými papiermi voči družstvu, či sekundárnu zodpovednosť družstva voči sťažovateľovi,
- (iii) subsidiarita uplatneného nároku voči NBS vo vzťahu k pohľadávke uplatnenej v konkurze družstva.

3.1 Podľa vyjadrenia sťažovateľa NBS mala vedomosť o verejne známych skutočnostiach, že činnosťou obchodníka s cennými papiermi a družstva vzniká bezprostredne hroziace nebezpečenstvo vzniku škody, no napriek tomu však nekonala tak,

aby včas vykonala preventívne opatrenia na predchádzanie vzniku tejto škody. Podľa názoru sťažovateľa nemožno vyvodit' jednoznačný záver o tom, že v rozhodnom čase NBS vykonávala dohľad iba v limitovanom rozsahu. Povinnosťou NBS podľa § 137 ods. 2 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o cenných papieroch) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cenných papieroch“) je a bolo podľa sťažovateľa zisťovanie a vyhodnocovanie informácií a podkladov o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov aj ich činnosti, pričom podľa § 135 ods. 1 zákona o cenných papieroch (ktorý platí v tomto znení už od 1. 5. 2007) družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, ako aj obchodník s cennými papiermi patrili a patria k povinne dohliadaným subjektom zo strany NBS. Podľa § 135 ods. 2 zákona o cenných papieroch mala podľa sťažovateľa NBS zisťovať (čo v prípade družstva ani obchodníka s cennými papiermi podľa sťažovateľa neurobila) všetky informácie a podklady o dodržiavaní, resp. nedodržiavaní povolení na činnosť vydaných NBS družstvu a obchodníkovi s cennými papiermi.

3.2 Pokračujúc vo svojej sťažnosti, sťažovateľ tvrdí, že všeobecné súdy taktiež pri svojom rozhodovaní nezohľadnili správu správcu konkurznej podstaty úpadcu – družstva o stave konkurzu a jeho výpoveď v konaní sp. zn. 7 C 206/2011, z ktorých podľa sťažovateľa jednoznačne vyplýva, že aktuálny stav konkurzu je taký, že objektívne vylučuje možnosť sťažovateľa ako veriteľa uspokojiť sa z konkurzu sp. zn. 3 K 95/2010. Existujúce konkurzné konanie podľa sťažovateľa samo osebe nevylučuje možnosť podať veriteľom, ktorí si prihlásili svoje pohľadávky do konkurzu, žalobu o náhradu škody proti štátu a nerobí žalobu predčasnou.

3.3 Namieste je podľa sťažovateľa úvaha, že najvyšší súd napadnutým uznesením vybočil z ústavných medzí rozhodovania príslušného orgánu ochrany práv. Svojím rozhodnutím najvyšší súd podľa mienky sťažovateľa de facto odmietol jeho právo na súdnu ochranu. Sťažovateľ vidí zreteľný zásah do jeho práva na spravodlivý proces aj v tom, že najvyšší súd nedostatočne odôvodnil svoj záver, a preto sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za nedostatočne odôvodnené.

4. Sťažovateľ navrhol vydať tento nález:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/140/2016 zo dňa 22.03.2017 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/584/2014 zo dňa 23.03.2015 porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 4Cdo/140/2016 zo dňa 22.03.2017 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/584/2014 zo dňa 23.03.2015 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Bratislave sú povinní uhradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu do 10 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu

7. Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravoval v čase podania dovolania § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

7.1 V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z v tom čase platného a účinného § 237 ods. 1 OSP výslovne vyplývalo, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené pod písm. a) až písm. g) tohto zákonného ustanovenia.

7.2 Ústavný súd konštatuje, že rešpektuje koncepciu opravných prostriedkov, tak ako si ju nastaví najvyšší súd, ak je to v medziach ústavy (porov. II. ÚS 398/08). Rovnako ústavný súd rešpektuje výklad a aplikáciu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich dovolacie dôvody tak, ako si ich nastaví najvyšší súd. To sa týka aj v čase rozhodovania najvyššieho súdu napadnutým uznesením platného a účinného dovolacieho dôvodu podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP (odňatie možnosti konať pred súdom). Otázka

posúdenia prípustnosti mimoriadneho dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Najvyšší súd k tomuto dovolaciemu dôvodu prijal stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 (publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky 1/2016), podľa ktorého: *„Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“*

7.3 Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala, že postup najvyššieho súdu by nemal oporu v zákone alebo v judikatúre najvyššieho súdu.

7.4 Nepatrí ústavnému súdu nahrádzať právne názory najvyššieho súdu a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať.

7.5 Ústavný súd uzatvára, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania [resp. neexistencii dovolacích dôvodov podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP, na údajnú prítomnosť ktorých sťažovateľ poukazoval] je vzhľadom na skutkový stav v sťažovateľovej veci v napadnutom uznesení zdôvodnený ústavne udržateľným spôsobom.

7.6 Na základe prezentovaných záverov ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K napadnutému rozsudku krajského súdu

8. Predmetom sťažnosti v tejto časti je predovšetkým námietka sťažovateľa, že napadnutý rozsudok krajského súdu je postavený na právnych a skutkových záveroch, ktoré

sú podľa názoru sťažovateľa zjavne nepodložené a arbitrárne, a preto z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neutržateľné.

9. Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie. Tieto princípy nachádzame v čl. 46 a nasl. ústavy (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

9.1 Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, zrejme, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov (pozri napr. *Helle v. Fínsko*, č. 20772/92, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 19. 12. 1997, bod 60; *Rajkovič v. Chorvátsko*, č. 50943/99, rozhodnutie z 3. 5. 2001, bod 2). Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.

10. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť

v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem vzťahujúcich sa na vec sťažovateľa a s tým spojené možné porušenie označených ústavných práv sťažovateľa, alebo naopak, či vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozsudku a právne závery krajského súdu v ňom uvedené je sťažnosť zjavne neopodstatnená a ani po jej prijatí na ďalšie konanie by nebolo možné konštatovať porušenie označených ústavných práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu.

10.1 Posudzujúc procesný postup krajského súdu v konaní o odvolaní sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že krajský súd vo veci sťažovateľovho odvolania konal zákonom predpísaným procesným postupom. Postup krajského súdu plne korešpondoval so zákonnými požiadavkami kladenými na postup odvolacieho súdu a požiadavkami kladenými ústavou a dohovorom na procesný postup všeobecného súdu.

10.2 Z formálneho hľadiska nemožno napadnutému rozsudku krajského súdu pre účely posudzovania dodržania dikcie čl. 46 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru nič vytknúť. Napadnutý rozsudok krajského súdu spĺňa požiadavky vyplývajúce z príslušnej zákonnej reglementácie formálnej kvality rozhodnutia odvolacieho súdu tejto procesnej formy.

10.3 Čo sa týka skutkových a právnych záverov, a teda aj interpretácie a aplikácie ustanovení zákona o cenných papieroch a zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoZS“) odvolacím súdom a aj odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého rozsudku krajského súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Krajský súd nijako nevybočil z medzí určených čl. 46 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil skutkové zistenia a svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné právne normy v súlade s ich znením, obsahom i duchom.

10.4 Odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je stručnejšieho rázu, ale je vyčerpávajúce, krajský súd sa neobmedzil na citovanie alebo parafrázovanie záverov

okresného súdu, ale sám učinil závery vo veci sťažovateľa. Sťažovateľovi sa dostalo odpovede na ťažiskové otázky rámcujúce vec sťažovateľa, a to čo sa týka povinností NBS pri výkone dohľadu na finančnom trhu a splnenia podmienok upravených ZoZS pre vznik nároku na náhradu škody. Tieto právne závery krajského súdu nie je potrebné zo strany ústavného súdu v žiadnom smere dopĺňať alebo revidovať, ústavný súd na ne s ohľadom na námietky sťažovateľa týkajúce sa dohľadu NBS na finančnom trhu plne odkazuje, keďže podľa ústavného súdu sú ústavne udržateľné a bohaté na relevantné a právne čisté argumenty týkajúce sa aplikovateľnosti a interpretácie zákona o cenných papieroch a ZoZS.

10.5 Závery krajského súdu a ich odôvodnenie, ako aj postup krajského súdu v odvolacom konaní je teda nutné považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2017